



Redactor responsabil :
IUSTIN ARDELEAN.

Abonamentele se fac,
plătindu-se înainte în
Oradea-Mare.

Ese în fiecare Duminică.

PREȚUL :

Pe $\frac{1}{4}$ de an 1 fl. 50 cr.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 3 fl. — cr.
Pe un an 6 fl. — cr.

Pentru România și
străinătate, un an 20 fr.

La Cenad, Nădlac, Șeitin.

La Cenad, Nădlac, Șeitin,
Nu e vai și nu e chin,
Ci-î vieață boierească,
Și ce-î mai mult : românească.

Ómenii sunt bunii din fire,
Nu beaú vinu pe subfîre,
Mîncă bine și i-și fac
Grea untură după cap.

Vulturul din iest' Bihor,
Apucat d'un mare dor,
A zburat pînă ce-a dat
De satele din Cenad.

În Cenadul-unguresc,
Nestor, popa românesc,
Fórte bine 'l-a primit,
'L-a goștit și omenit.

'L-a luat de subsuóre,
Că nucumva el sê zboro,
'L-a dus, i-a recomandat
Pe cei mai „seraci“ din sat :

Pe Traianul Marienuț,
Ce seamănă un picuț
În a serăciei veste
Pe Dariú cel din poveste.

Apoi pe Iosoc Luțav,
Care și el duce vai,

N'are nici ce mîncea, deú,
Așa de n'ași avea eú.

Ionas Polítzer din sat,
Arêndașul cel bogat,
Bucuria 'l-a umflat,
„Vulturul“ a abonat.

Seara după cină 'ndată
Vine Ionas ca sê vadă
Păsăroiul din Bihor,
Đicênd : „La mine fost dor

Cha se vede pe Vultură,
Cum la față și faptură ?
Che io multe vouzit
De Vultura cel vesitit !

Popa-leben ade vin,
Io la Vultura se 'nchin,
Și el e jidan d'al nost,
Și el munca carne 'n post !“

Romul, Ionas și Iustin,
P'angă cupele de vin
De-odată s'aú trezit
Că sórele-a resărit.

Și-apoi des de dimineață
Vulturul cu o căruță
Cătră Nădlac a plecat,
Ca sê vadă și-acest sat.

Aici popa Nicolaí
Chicin, cu mare alai

Î-l primește, î-l salută,
Tocmai în cioc mi-'l s'erută.

Mi-'l duce pe la fruntași
Români din acel oraș,
Pe la *Petroviciu* Aurel,
Dee Domnul mulți ca el:

Cu făptură bărbătească,
Cu simțire românească,
Cu ținută măiestoasă
Și cu sănătate 'n osă.

Poi la popa *Boxintan*,
Care numai ce mai an
Din Nojorid s'a mutat
În satul vestit Nădlac.

La notarul de *Căcincă*,
Eșit și el din opincă ;
Poi la Stefan *Luțiat*.
Unde bine se goști.

De aici, să vă spun vouă,
Dimineața cam la nouă,
Rămas bun el și-a luat
Și spre Șeitin a sburat.

Șeitinul e-un sat frumos,
C'un hotar vast și mănos,
Cu omeni frumoși, deștepți,
Pacinic, bun și înțelepți.

Toți Românași, puî de lei,
Toți de viță — semiței ;
Limba lor — spre-onor le fie —
Toți o vorbesc cu mândrie.

Între fruntașii din sat,
Iată-i cei de remarcat:
Notarășul *Feier* Mitrea,
Om, pe care de almintrea,
Să-'l descriu mai mărunțel,
După cum merită el:

Subțirel, dar voinicel,
Ușorel și sprintenel,
Frumușel și bunicel,
Și Român, drept de modell.

E legat în prietenie
Cu Vulturul pe vecie,
Castor Pollux póte-erau,
Cari întocmai se iubeau.

Apoi doi popi: *Pavelaș*
Mercca și chiar *Maior* baș,
Primul ortodox vestit,
Iestalalt unit cumplit.

Ar mai fi în sat o barbă
De popă, un gurălargă ;
Dar precum omenii-arată,
Nu plătește-o — degerată.

Mercca și cu *Maior*, fie,
Că trăiesc în armonie,
Dar ambii i-l iubesc, baș,
Pe Mitru cel drăgălaș.

Și nici nu-i de mirat, deșu,
Că iubesc pe Mitrea meu,
Când e dulce și plăcut
La sêrac și la avut.

Dintre dascăli am vădut
Pe *Roman* cel cunoscut
Din scrieri gramaticale,
Din scripsale și verbale.

Apoi *Micu*, *Mesaruș*,
Chira hăl d'ângă Beiuș,
Care cântă 'n ton sublim,
Mai ales când îi dai vin.

Micu-i dascăl escelent,
Iar *Chira* e permanent
Restanțer la „Vultur“, care
Șede în Oradea-Mare.

Dar se mai înșir aici
Pe notarul *Marcovici*,
Om bun și plăcut din fire,
Mic și gros, nu lung subțire.

Talpanației, țerani,ii,
De cari tremură dușmanii,
Și cari ne fac fală mare,
Să-i înșir, aveți răbdare :

Straja Constantin anume
Teodor *Vidu* după nume,
Primarul A. *Șiclovan*,
Epitropul T. *Roman*.

Banc Michai, Stefan *Bacican*,
Deliman și *Șiclovan*,
Teodor *Rus*, Ilie *Moț*,
Țină-i Dumneșeu pe toți !

Ar mai fi unul : *Roșcău*,
Cu duhan bun în jăscău,
Om cu carte, absolut,
Dar un pic e cam astut.

A vrut să fie notar,
Dar s'a înșelat amar,
Omenii strigaū d'a rost' :
„Să trăiască Mitru nost !“

Mă mir, cum se póte, deșu,
Că un bărbat ca *Roșcău*,
Om cu carte, elegant,
Să fie — cel intrigant ? !

Cred, că de-acum înaintea,
Roșcău va fi mai cuminte ;
D'intrigă de se va lăsa,
„Vulturul“ i-l va lăuda !

Apropos ! M'am fost uitat,
În treacă, n'am înșirat
Pe *Görög*, dascăl unit,
Care 'n sat îi mai zgăreit.

O făptură imposantă,
De statură elegantă,
Dar ce folos ? El e, care
Nici o fóie 'n casă n'are.

Când îi faci recomandare
Î-l îmbii la abonare,
Să îndoie ca-ur' nuel,
Tremură elisa pe el.

*

După două zile pline
De momintele sublime,
Vulturul și-a luat zbor,
Cătră vechiul seŭ Bihor.

Îar acum, ajuns acasă,
Din ciocu-î o vorbă lasă :
„Șeitnul se înflorească,
Șeitnenii se trăiască !”

Vulturul.

Interview.

(Făcut de d-nul Hilarion Scriba, archipăsăresc raportor al «Vulturului»).

La Tit Liviu Albini.



Eŭ : Am onóre, fiule
Tite !

El : Noroc și bani !

Eŭ : Noroc ar fi, dar
bani, precum am auđit,
sunt la „Banca Națională”
din București.

El : Apoi, ce te im-
pórtă pe d-ta Banca Națio-
nală ?

Eŭ : Cum să nu mă
impóрте, când și eŭ am acolo
depuși bani ?

El : Ce bani și câți bani ?

Eŭ : Netto 50 cr., va se ȝică cu ceva mai mult
decât un leŭ noŭ.

El : Risum teneatis ! Cum de ai ajuns d-ta să de-
pună la Banca Națională 50 de cruceră ?

Eŭ : Plănsum teneatis ! Am contribuit dóră și eŭ
la fondul pentru monumentul lui Iancu.

El : Aha !

Eŭ : Așa !

El : Dar să trecem la obiect. Ce te-a adus pe la
mine ?

Eŭ : Trenul omnibus.

El : Eă bine, dar pentru ce ?

Eŭ : Ca să-ți fac un interview în chestia cu fon-
dul lui Iancu.

El : Staŭ la dispoziție.

Eŭ : Unde e fondul ?

El : La Banca Națională.

Eŭ : Știu, că acolo vor fi destule fondură, dar eŭ
întreb despre fondul lui Iancu.

El : Tot acolo.

Eŭ : Nu glumești ?

El : Chiar, că am poftă de a glumi, când staŭ
aici în Alba-Iulia închis de atâta vreme.

Eŭ : Măcar că ai putea face să nu staŭ închis.

El : Cum ?

Eŭ : No, bine ! Poți și ședeá.

El : Al dracului mai ești. Să vede că ești rapor-
tor archipăsăresc.

Eŭ : Dar spune-mă, rogu-te, serios, înadevăr sunt
bani depuși la Banca Națională ?

El : Veđi domnule Hilarióne, cum lumea româ-
nească m'a condamnat pe nedreptul. Ascultă numai :
bani colectați pentru fondul monumentului lui Iancu
au fost la mine, fratele Moța n'a veđut din ei nici crei-
țarul orbului, cu tóte acestea și el a gustat vr'o trei
septemăni din beneficiile procurorului din Alba-Iulia ;
eŭ, temându-mă, nucumva să puă unguiră mâna pe ei,
î-am trimis în România, unde acum se păstrează la
Banca Națională. Bani decă nu sunt papați, ei sunt
deținuti acolo, iar eŭ aici în Alba-Iulia. Că unguiră mă
șicanează mereŭ și nu-mă redaŭ libertatea, e natural,
știind, că ei ar vrea să puă mânil pe întregul fond.
Atâta numai am vrut să-ți comunic. Pe onórea mea.

Eŭ : Acum î-ți cred. Dar acuma mă impresóră
alte grijă.

El : Ce grijă ?

Eŭ : Bani pentru fondul lui Iancu și așa nu sunt
prea mulți. Sunt puțini chiar și pentru un monument,
iar precum veđ, noi vom avea lipsă de două monu-
mente.

El : Cum ? Nu înțeleg.

Eŭ : Natural. Pentru eroul Iancu ne trebuie un
monument, iar deacă d-ta suferă pe nedreptul, atunci
d-ta ești un adevărat martir, și atunci și d-tale trebuie
să-ți ridicăm un monument.

El : Minunată idee ! Dar ști ce, pune-te d-ta și
colectează.

Eŭ : Drept ai.

El : D-ta colectează și apoi când guvernul va
umbla să confăște bani colectați, atunci d-ta la mo-
ment trimite-î în România, dar să nu uiți a lua de la
d-nul redactor Ardelean o cuitanță, ști, cum am luat
eŭ de la Moța, că astfel și d-nul Ardelean să se bucure
puțin de cinstea ce a avut'o d-nul Moța.

Eŭ : Eă, dar necazul e, că redactorul „Vulturului”
nu dă cuitanțe nici chiar când îi plătești, necum când
nu vede bani.

El : Atunci dară cu greu va merge treaba.

Eŭ : Î-mă pare bine totuși, că te-ai clarificat.
Acum te mângăie cu sfânta scriptură . . .

El : Mai bine ar fi cu sfânta friptură . . .

Eŭ : Ba, cu sfânta scriptură, care ȝice : „Fericiți
sunt cei goniți pentru dreptate !”

El : De-ar da sfântul, că și d-ta să fi așa de
fericit.

Eŭ : Mulțumesc, nu vreaŭ să fiŭ fericit. Dar, salu-
tare domnule Albini, mă grăbesc.

El : Unde ?

Eŭ : Nu mă opresc până la Boroșineŭ.

El : Ce să faci acolo ?

Eü : Am să intervievez pe popa Bălan în cauza alegerei de protopop al Ienopolei.

El : Dóră e gurbanist ?

Eü : Din contră, e olarist.

El : Du-te dară !

Eü : Dumneđeü să-ți dee sănătate !

El : Și d-tale minte !

Eü : Așișderea !

Din filosofia d-nului sergent Matraguna.



Sergentul : Infanterist Miculă !

Micula Strêmbiü : Herrr !

Sergentul : Spune-mi, óre când vor ñice chinezii „bună dimineața !“ ?

Micula : Știntêz cu aplicare, ma rog la domnu strajameșter, d'abună seama vor ñice — *dimineața*.

Sergentul : Minșești măgarrule, că ei vor ñice „bună dimineața“ numai când vor ști mai nainte — românește !

*

Sergentul : Infanterist Miculă !

Micula : Herrr !

Sergentul : Ce cređi, cine a fost Blid Iuón aluü Gligor ?

Micula : Să mă tráznească, deacă știü !

Sergentul : Măgarrule ! Pruncul luü Blid Gligor !

În brit.

Óspele : Birtășule, d-ta mi-ai dat pește stricat.

Birtășul : Dar ce să fac cu el ? Dóră nu-ı voiü mânca eü ! ?

Sasul și Românul.

(Anecdótă poporală.)

La un târg din cel oraș,
Ce se chiamă Mediaș,
Un sas bêtân, ce să facă,
Vrea să-și cumpere o vacă.

— Ce cer pe vaca rumun ?

— Vrei s'ó cumperi ? İată-ıi spun :
Patrudecı de zloıi de-mı dai,
Vaca tu pe loc ó aı.

— Acum vede, tu ñis bine,
Dara spune tu la mine,
N'are vaca nãrav rêu
Se punge pe „frau“ a meü ?

Și chind mulge nu zvrlește,
Cu picioare nu lovește ?
İar chind da un cop de lapte,
Atuncı de muna fortate !

— N'ai grijă, jupãnul meü,
Martor este Dumneđeü,
Că-ıi daü vacă sănëtósă,
Blãndă și *de soiü* — lãptósă !

Astfel târgul s'a făcut,
Aldãmașul s'a beut,
Baniü sasul i-a plãtit
Și cu vaca a pornit.

Când în curte a intrat,
Sãsóiceı el a strigat :
„*Sochtet her ó de-a Maritxi,*
Es enst him, uch axer Fritxi ?“

Și sãsóica 'n grabă İese,
Cu șustarul cãtrã İesle,
Burduhósă, cum era,
De vacă s'apropia,

Când pune mâna pe uger,
Ca și atinsă de fulger,
Vaca lovește pe „frau“,
Care striga : „aü și aü !“

Acum sasul infricat,
De totul infuriat,
Cu vaca de ștreang pornește,
Și când la Român sosește,

Strigă cât póte, rãcnește,
Pe Român mi-ı dãscãlește,
Spunându-ı ce s'a 'ntêmpat
İntristat și desperat :

— İo lasa vaca la tine,
Baniü de napóı la mine !

— Ó, trãsnite-ar sas nebun ;
N'ai vëđut ? Staı dar să-ıi spun :

Vaca-ı starpă, nu dă lapte
Pãn'acu, dar nu-ı departe ;
Așteaptă pãn' va fëta
Și-atuncı lapte vei mânca !

Și sasul s'a mulțumit,
Cătră casă a pornit,
Și pân' vaca a fătat,
Zamă acră a mâncat.

T. Borsa.

Pe «Podul minciunilor» din Sibiiu.

(Dialog).

„Naturalia non sunt tulpia“.

Veta (întâlnind în treacăt pe Anuța): Sta! Nuțo dragă, că am să-ți spun o vorbă!

Anuța: Ce, ce? Spune dragă, dóră mai știți tu ceva nou, căci eu, deșu mă topesc de secul acestor cășlegi.

Veta: Cornelu nostru se duce Mâne seară, mî-a dis, că vine să mă țuce, ș'apoi nu se oprește până 'n fundul Brașóvelor, unde el e denumit deja de vice-mătcoiú între «albinele» de acolo.

Anuța: Și la mine a fost aseară și, drept se-ți spun, Veto dragă, nu mai este cel de demult. Am vedut eu, că treaba-î merge cam rău. Și-apoi ce cređi tu, că la Brașov se-î meargă dóră mai bine?

Veta: Mai știți? Și deacă nu, ce se-î faci? Așa-s călăreții acestia, de la o vreme încep se schimbe șeaua după spatele calului.

Anuța (despărțendu-se): Atunci se știți, soro dragă, că se și apropie de tămăie. Hahaha!

Veta: Și-apoi n'am perdut nimica. Hahaha!

Pe stradă.



— Cunoști tu dama aceea?

— Cunosc, e fiica unui bancher.

— Ah, minunat! Atunci ar fi o partidă escelentă. Spune-mi, te rog, care bancher, că aș vrea să-î fac cunoștiință?!

— Al aceluia, care-șă curentează cassarul.

— Paf!!!

Anecdote de tot felul.

I.

Muri-se protopopol Aradului, Dumneđeú se-î ȳerte! și la petrecanie venit'a preoșimea întregă. — După datina străbună, de la grópă toți la pomană, unde — după sfeștanie — se pun toți la mâncate și beute întru pomenirea celui mutat la cele eterne.

La masă era și popa Machi, care nici când nu lipsea de la asemenea funcții, și mai ales deacă știea, că este și vin bun.

Că dóră cei întristați au lipsă de mângăiere, iar amarala de pe inimă numai cu vin bun să póte șterge, precum ȳice chiar și sfenta scriptură: „și vinul veselește inima omului!“

— Mâncări bune, vin bun! ȳar cu necazurile mai lupte-se și alții! — ȳicea popa Machi, îndemnând pe cei mai rușinoși.

Înr'acestea vine la rënd tocana. Popa Mechi dând cu nasul de mirosul tocanei, ȳice: „E sfântă tămăia, alduita, dar tot mai plăcut e mirosul tocanei!“

Cei mai tineri fac observări popii Machi, iar be-trânul popă, Avram Cuviosul, le replică: „Dați-î pace, știți, că tot omul are câte-un defect!“

— Are, are, — strigă atunci popa Machi cu un glas puternic, — că dóră Dumneđeú 'l-a făcut cu defecte!

— Cu ce defecte? — întrebaú toți.

— Dapoi, uitați-vé numai: Deacă bunul Dumneđeú a făcut omului pulpea de la picior, pentru ce a pus'o dinnapoi și de ce nu înainte genunchelú, că deacă se întâmplă se cadă, se-î servească de perinuță, și se nu dee cu osul genunchelú de peatră și apoi se umble șchiop două-trei septemâni!?

— Bravo, popă Machi! — ȳiceau cei mai glumeți, — s'auđim alta!

— Apoi, — continuă popa Machi, — deacă a lăsat bunul Dumneđeú se fie pe lume și gummi (căuciuc), de ce n'a făcut nasul omului de gummi, că deacă cađi și dai cu el de pământ, apoi iară se saí iute în sus, vez't'ați cum sare lopta cea de gummi, adecă să te pună iară 'n picióre, ca se mergi mai departe, iar nu să și se belească nasul, de nu îndrăznești să ieși întré ómení câte 2—3 septemâni!

— Minunat, părinte! S'auđim alta!

— Apoi, deacă a lăsat bunul Dumneđeú să fie „resuflători“ pe lume, cum e d. e. la drumul de fer. Vez't'ați, când se adună prea mulți aburi în comânac, cum întórce mașinistul de un șurub, și-ți flueră de-ți creapă urechile, apoi iară închide și dá foc mai departe. Așa să fie lăsat Dumneđeú și la om: o gaură în vârful capului, că deacă se adună prea multe gazuri în el, se sucești una de urechié, ca să-ți iasă gazurile fluerând afară și tu se bei mai departe!

— Să trăiască părintele Machi! Vivat! — strigau ascultătorii din tóte puterile. Mai departe, părințele!

— Dar, vedeți, *mai mare defect* are servitorul de afară !

— Ce, ce? S'auzim, părinte !

— Î-l vădui prin fereastră făcându-mi semn, că s'a gătat vinul din buglan. În veci pomenirea lui! Dumneșă să-l ierte !

II.

După o bătălie strălucită, regele Frideric cel mare porunci ca să i-să presinte un tiner locotenent, care se distinse în luptă.

— Cum te chiamă? — i-l întrebă Monarchul.

— Baron de Stira Stara Starzaneba mă chiamă, Majestate ! — fu respunsul.

— Cum, d-nule? — exclamă regele, — un așa nume lung nici dracu n'are !

— Dracu nici nu e rudă cu mine, Majestate ! — respunse repede îndrășnețul *locotenent*.

Regele atunci zimbî și dîse :

— Î-mi pare foarte bine de curagiul d-tale, d-nule *major* de Stira Stara Starzaneba !

III.

Renumit era de belitor avocatul Dr *Fulger* din orașul *Trăxnita*. Clientul lui era un adevărat pacient. Cine ajungea în ghiarele lui, acela devenia un adevărat martir al științelor iuridice.

Se și povestea în șapte varmegii despre isprăvile doctorului Fulger și sfeștăni se făcea în casele, unde numai s'a fost vorbit despre dînsul. Pe popor nu-l puteai spăria cu „bată-l Crucea“, nu cu cîuma și nu cu vîlva duchurilor necurate, dar deacă-i vorbeai de numele d-rului Fulger, tremurând făcea cruce și dîcea: *Dómne apără-ne !*

Cu tóte acestea s'a aflat odată un cioban îndrășneț, care s'a fost remășit, că el va păcăli urit pe avocatul Fulger.

Într'o bună dimineață, ciobanul bate la ușa avocatului :

— Întră !

— Bună dimineața, d-nule !

— Aî banî, voinice ?

— Ca pleava, d-nule !

— Bine, ocupă loc ! Ce necaz aî ?

— Vecinul meu m'a vătămă în onóre.

— Bine, o-să-i facem proces, dar ce țî-a dîs ?

— Mî-a dîs, mă rog, că eú sum *mai mare tâlhar* decât d-nul *advocat*.

Aușind aceasta avocatul Fulger, care de altmintelea ținea foarte mult la onórea și demnitatea lui, nu cumva să fie de batjocură înaintea judecătoriei, o luă pe rugămintea cu ciobanul, ca să abstea de la un asemenea proces.

Ciobanul dracului însă nu se învoi, până ce avocatul nu-i dete 10 fl. ca să tacă și să meargă în pace cătră casă.

Pre lângă aceste ciobanul mai câștigă și remășagul.

Afurisăniile jupânului Schmerzenherz.



— Așa și partineascha la thine Iehovah, cum partinește dascalu Herr von Görög-leben din Șeitîn literatur rumunesc !

— Și Herr von Görög-leben se calca pi ochele tho hăl di găin !

— Se ajunge thu al doilea milenium unguresc !

— Se be thu lapte alb și se scuipe roșu !

— Herr von Zgârciu-leben se fie prietenu tho și Frau von Guta-leben se dîce la thini : „Guten morgen !“

— Pe medicu tho se inlocuiasche popa !

— Dreyfuss-leben se fie colegu tho !

— Ómenii să se indure di thine !

— Se scapa thu ca prin on minune dinnaintea onoi Schnellzug !

— Dr Oprea-leben din Arad să netezeasche spațele tho !

Ultima dispozițiune.

Moribundul i-și dictă notarului public testamentul :

— Soției mele, — dîce — îi las 1000 fl.

— Și deacă să va mărita din nou după mórtea d-tale ?

— La acest cas las și pentru noul seú bărbat 2000 fl.

— Pentru ce ?

— Premiú merită acel bărbat resolut, care va lua în căsătorie pe muierea aceasta.

O listă națională.

Îată și continuarea din numărul trecut al numelor veritabile bănățanești, pe cari impintenato-percunătorilor, nici stând chiar în creștet, nu le va succeda a le măgiariza :

Crăsamână și Pêrtan,
 Senatoru și Pârvan,
 Căpeța, Fu, Zbic, Furchiță,
 Sibțire și Ciuculiță,
 Pozderia, Fric, Ciutură,
 Vorucica și Țurțură.
 Frecea, Lepșa, Cocoșilă,
 Ioța-popii, Găgăiță,
 Pupăză, Ghîotu și Moncia,
 Ozman-pașa, Iotcu, Poncia,
 Costa-Chirșneru, Baboni,
 Milistromu, Păsuloni,
 Bónca, Beșba, Ciucure,
 Mucea, Lisca, Brusture,
 Torofleșcu, Știuculiță,
 Muierotca, Pisu, Fliță,
 Momêrlacu, Baca, Mucu,
 Lae-litu, Haca, Pucu,
 Ghirgină, Sughiț, Fărtoiu,
 Ordobă, Zgribenț, Motoiu.
 Covăsit, Năun, Cecău,
 Cucurigu, Colacău,
 Dascâl-gereg, Bândăróne,
 Cârnu, Ciufu, Gărgăóne,
 Dodoloțu, Croncănel,
 Ciulu, Brozbă, Picicurel,
 Sângerete, Nițuleasă,
 Zamă-ciorbă, Muscaleasă,
 Cârja, Hazi, Dunia, Neamțu,
 Béla-strimfu, Gătăianțu,
 Gugu, Izdrea, Ghița-Ilchiț,
 Mère-pere, Orbu-Dinchiț,
 Cimu, Doroteiță, Boban,
 Ianci-unguru, Bălan,
 Pageș, Grecu, Benga, Pliuț,
 Epure, Afet, Găiduț.
 Cârnaț, Sferlonț și Burfan,
 Guic, Zăgoniț și Orvan,
 Pingica, Zău și Poiată,
 Izmenilă, Marcu-Rótă.
 Fómfa, Zomot, Foroșină,
 Pește-verde, Rogojină,
 Brigiduș, Căbănicerițu,
 Ghitleru, Pălărieriu,
 Ceca, Flócteru, Cotoc,
 Cicea, Repede, Mărtoc,
 Panța, Giula-șleht, Păciur,
 Barna, Cancea, Călăbur,
 Boboloc, Laută, Cocraț,
 Iova-grec, Mândru, Socraț,
 Neprea, Urduba, Andróne,
 Purcel, Tranda și Bojóne,
 Zgăia, Trifulean, Bulinea,
 Boje, Postălace, Dincă,
 Paza-banilor, Rebel,
 Lepa-mața, Darabel,
 Banaduc, Albițu, Stărciu,
 Balancuța, Gășcă, Cărciu,
 Cucu, Clicea, Caragană,
 Brânza, Cîupa, Cataramă,
 Lolu, Pele, Bălmăjël,
 Cugla, Neaga, Ionășel.

Aliviciță, Cocărteu,
 Romăniță, Șăgărteu,
 Laită, Pițalac, Guran,
 Pițu, Botorog, Brăgan,
 Gânzu, Orbu, Pupăzóne,
 Móie-geme, Pozdăróne,
 Cingiță, Băcău, Spidac,
 Craiu, Vaidabeș, Pipac,
 Știopu, Purecu, Șaran,
 Țosa, Paș-Mișconț, Răcan.
 Băgșam, Clipicițu, Ciufonilă,
 Gaoz, Cibuc, Ciulonilă,
 Scovardă, Foia, Bera,
 Straluci, Burcea și Pera,
 Burenciu, Frișcă și Iedu.
 Călbeza, Bumbu și Dedu,
 Ciuparcă, Berca și Țețcu,
 Grozdana, Ceapă și Sfetcu,
 Petruicu și Lăpădatu,
 Scofêrcea, Cioncu-Umflatu,
 Gângava și Săpunariu,
 Bistrócă, Guz și Pilariu,
 Pogan, Mazoc, Baronaș,
 Vișcu, Zêr și Patronaș,
 Onóre și Stricănțóne,
 Agaplóșcă și Tălpóne,
 Tirsolașu, Prefăcutu,
 Gângavu și Surdu-mutu,
 Laiu, Maiu, Luică, Țuică
 Boșu alui Hazi-Truică,
 Suică, Vuică, Luică, Puică,
 Flocoșelu lui Mumuică.

Nu-î plac glumele.



- Lasă-mă 'n pace, d-nule, nu-mî plac glumele.
- Nu crede, că glumesc.
- Aia e alta dară! . . .

De ce n'a fost medic.

Oficerul : Veđi, d-nule doctor, și din mine a vrut să facă tata medic, dar eú n'am vrut, fiindcă m'am cam temut . . .

Medicul : De ce ?

Oficerul : Pentru că eu n'aș putea prinde pulsul unei femeii, fără ca să nu capêț și eú ferbințelî.

Malițe.

Judecătorul: În care an te-ai născut?

Fata bețână: În primavara anului 65.

Judecătorul (cătră notar): Serie: la primavara va fi de 65 de ani.

Cel mai bun leac.

Ioan: Frate, am o grozavă durere de dinți. Ce să știu face?

Mihaiu: Eu am un leac admirabil în contra durerii de dinți. Nevasta mea atâta mă îmbrățișează și sêrută, până când i-mi trece durerea.

Ioan: Rogu-te, spune-mi, acasă-ți-e nevasta?

Receptul.

Bolnavul sê plânge cătră medic:

— Da, d-nule doctor, sufêr de insomnie. La cel mai mic zgomot mă trezesc și deacă atunci, ceea ce de regulă în fiecare nôpte sê întâmplă, pisicele încep a mirloia pe afară, am gătat cu odichna.

— Trimite receptul acesta la apotecă, veți primi un fel de prav, de care apoi veți putea dormi în cea mai bună tichnă.

— Și când sê-l iaă (beău), d-nule doctor?

— Nicî când, fără i-l mestecă într'o linguriță de lapte — și-l dă pisicelor.

POSTA REDACȚIUNEI.

N. Dubleșiu (Romos.) Sper, că în seara de la 10 februarie st. n. ne vom întâlni în sala cea mare a otelului «Széchenyi» din Orăștie. Nesmintit vino!

M. Sê fi d-ta cel mai înțelept în sat? Atunci merită că satul d-tale e o menagerie veritabilă. Nu te lăuda, că știi d-ora, ce ȃice proverbul lătesc: «propria laus sordet», adecă trădusă pe românește corect: lauda de sine mirôsă a parafumului.

E. E. E. Eee, d-omna mea, n'ai ghicit. După a nôstră părere mult mai bine e, că o sócră sê aibă banî mulți, dar sê nu știe numêra, decăt sâ știe bine numêra și sâ nu aibă nimica. Ne adresăm la toți ginerii, până și la cei mai desperați, sâ se pronunțe deacă noi avem dreptate, ori d-v-ôstră?! — Salutare!

Jonas Politzer (Genad.) Vede, che fost mai bune 21, dechit fărbuti? Se treiasche Jonas-leben, prieteno loi Vultura! Șolem tate!!!

Prețuri moderate.

La bereria lui

Mâncări gustuôse.

Martin Dobránszki

fost „Wittman“

în ARAD, strada Forray.

Promite o atențiune deosebită pentru publicul românesc.

Bere escelentă.

A R A D.

Vinuri bune.

Până la 30 martie

poți cumpêra cu 25% ori-ce mai ieftin în prăvălia lui

NÁDOR L. & COMP.

Oradea-Mare (str. Arborele-Verde).

Col mai mare magazin de ghețe femești și bărbătești. T-ôte articolele de modă pentru bărbați.

Cel mai bogat asortiment de pălării.

Prețuri surprinzătore de ieftine.

Câmeși albe și colorate, gulere, manchette, câmeși de saten, ciorapi, mânuși, cravate, parfumerii, portmonce, bast-óne și bumbi,

TELEFON.

TELEFON.